

Een nestje met jongen van het witgesterde Blauwborstje.

2 Juni.

Als Tepe bijgaand plaatje ziet zal hij wel ontevreden zijn, want ik had hem het vorige jaar beloofd, dat ik hem dadelijk zou schrijven, als ik een nestje van een Blauwborst wist. Hij hoeft niet bang te zijn, dat ik probeer hem op fotografisch gebied de loef af te steken, want als hij goed kijkt zal hij zien dat er maar twee jongen in zitten, omdat de andere zijn uitgevlogen en dat, als hij er voor was overgekomen van Bloemendaal, hij groote kans had geloopt een leeg nest te vinden. Daarom heb ik ze maar gekiekt.

Om het nest van een Blauwborst te vinden moet je beschikken over veel geduld en veel geluk. Het heestje komt hier nog al eens voor; maar het vorige jaar is het mij niet mogen lukken een nestje machtig te worden, niettegenstaande ik bekwame nestzoekers in den arm had genomen en premies had uitgelooft.

Dit jaar ben ik zelf er met een vriend op uit gegaan. Hij heeft op Texel gewoond en dat zegt genoeg, maar Blauwborstjes had hij nog nooit gezien. Maar nu heb ik ze hem laten zien en van nabij ook, maar hij was er niet vol daan over, dat we het nest niet hadden. Het mannetje en het wijfje hadden ons al zitten uitschelden: »tek »tek», net alsof iemand bezig was de heg te scheeren, en kwamen op een meter twee van ons af zitten, wel een bewijs dat ze zoo heel schuw niet zijn.

Het nest was niet te vinden; maar mijn gewezen Texelaar is een bekwaam jager en nestzoeker en het was hem niet naar den zin dat we figuurlijk gesproken »platzak« thuis kwamen. Dus den volgenden dag weer naar de Blauwborsten!

Nauwelijks waren we op het terrein of ze kwamen weer op ons af. Maar nu hadden we afgesproken om net zolang te loeren tot wij het nest hadden. Als twee zoutpilaren zaten we dan ook. De mieren liepen over de handen en mijn vriend liet zich rustig door allerlei ontuig steken.

Plotseling vliegt hij op en aan het zoeken. Jawel, nog een kwartier over den grond gekropen en toen klonk zijn vreugdekreet: »Ik heb het nest met 6 jongen!»

Het was net op tijd, want zooals gebleken is, waren er den volgenden dag, toen ik met mijn toestel bij het nest kwam, al 4 uitgevlogen. Het nest zat tegen een dicht begroeid wallekje in een kuiltje, en als dit jaar de eiken niet bevroren waren, dan geloof ik dat we het nooit gevonden hadden.

Wij zijn benieuwd of dit paar van 't jaar nog eens zal broeden. Volgens de boeken zijn de jongen niet gauw zelfstandig. Ik zal toch moeite doen om hier meer van te weten te komen.

5 Juli.

Dat Blauwborsten-gezin heb ik nog langen tijd na het uitvliegen op dezelfde plaats gevonden. Ze scharrelden daar in het eikenhakhout rond, nog wel 14 dagen daarna. Van broeden heb ik niets meer gemerkt.

Wel heb ik op een geheel andere plaats een Blauwborst hooren zingen en goed te zien gekregen dagen achtereen.

Wij hebben toen die streek afgezocht een 100 Meter in het rond, maar daar het beestje rustig door bleef zingen, zal zijn nestje daar wel niet geweest zijn.

Hij trok zich van ons hoogenaamd niets aan en gaf hierdoor het bewijs, dat deze vogeltjes volstrekt niet schuw zijn, zoo als wel eens beweerd wordt.

Tevens blijkt er uit, dat de vogels niet altijd zingen uit verliefdheid of hoe men dat noemen wil, maar dat ze het doen ook uit levenslust. Ze zingen omdat de boomen zoo groen zijn, of omdat het zoo lekker regent, of omdat de bloemen langs den weg zoo mooi zijn, of omdat zijn buurman zoo mooi zingt en hij probeeren wil het ook zoo mooi of nog mooier te doen en om dergelijke redenen meer.

Ook zingen ze uit angst of als ze schrikken, dat heb ik menigmaal bijgewoond.

Groenloo.

H. J. L. SICHERER.

We hopen dat 't u gelukken zal, de vogels dan nog eens te kien, want de gezonden foto is niet best voor reproductie geschikt.

H.

Carabus granulatus.

Misschien is het nog de moeite waard te vermelden, dat ik in de duinen op een moerassig plekje — 29 April — *Carabus granulatus* gevonden heb met roode dijen. In het lijstje van loopkevers in Jaargang I van »D. L. N.« vind ik deze *Carabus* genoemd als uiterst zeldzaam.

Helder.

C. A. RUMPF.

Van Ooievaars en een Keep.

Donderdag 29 Mei.

Over 't zulteland, dat zich bij de Zuiderzee tusschen de Leeuwenbrug en de Oranjesluizen uitstrekt, loopt een dijkje in 't oog dat zich ver in zee uitstrekt. 't Loopt met een groote bocht om 't zulteland en heeft in 't midden weer een zijdijk die bij 't fort Pampus in zee doodloopt. Op den dijk waren veel zilvermeeuwen en sterntjes bezig en vrij veel tureluurs, die met hun langgerekt tuuuut of een tututu de licht invlogen. Tevens veel kwikstaarten en gorzen, en in 't riet natuurlijk de kleine karekiet; rietvinken noemen de Amsterdamsche jongens ze. Zoo langzamerhand was ik 't dijkje omgelopen en ging tot besluit nog eens door 't zulteland. Eerst over een groot stuk slib en dan over 't vrij hooge riet de zulte in. Bij mijn nadering vlogen tal van vogels, doch ik kon onmogelijk zien wat voor vogels het waren. Daar lag een groote pakkist. Dat was een buitenkansje. Ik kantelede hem voort tot goed in 't riet en boog daarna 't gebogen en geknakte riet weer een beetje recht op. Toen ging ik op 'n knieën in de kist liggen, zoodat alleen mijn hoofd nog boven de rand van de kist uitkwam en gelukkig nog beneden 't niveau van de ruischende riettoppen bleef. Langzamerhand kwamen de vogels weer terug. Meerkoeten komen vlakbij zwemmen; voor me in 't riet zingt de karekiet z'n liefliedje. Tureluurs, kwikstaarten en gorzen komen ook weer opzetten, kortom, rondom mij is alles vogelleven en vogelrijkdom. Daar komt heel in de hoogte een 10-tal ooievaars aanvliegen. Zij strijken ongeveer 10 M. van mij af neer en vormen een kring, een halven cirkel, waarvan de waterrand de middellijn vormt. Eén blijft nog even vliegen en gaat daarna precies in 't midden van de halve cirkel staan, met de pooten nog op 't droge. Hij bukt de kop en steekt de snavel zoowat een dM. in 't water. En nu gooien de anderen de kop in de hoogte en stooten rauwe kreten uit terwijl de middelste doodstil staat, den kop gebukt en den snavel in 't water. Telkens lieten de ooievaars den snavel even zakken en gooiden die dan weer met een nieuwe schreeuw in de lucht. Dit spelletje duurde ongeveer een minuut of tien; toen vloog de middelste ooievaar met een ruk op en de andere hem na. Zij verdwenen in de richting van Durgerdam. Ik bleef nog een kwartiertje naar de andere vogels, waaronder zich nu ook scholeksters bevonden, liggen kijken en ging toen weg. Een uurtje later kwam ik terug, maar toen was een jongen van een jaar of twaalf de kist aan 't slopen, om hem in den vorm van brandhout aan z'n mama te offereeren.

En nu de keep. Vrijdag 30 Mei liep ik 's ochtends tegen 8 uur in 't Oosterpark, dicht bij 't z.g. kioskje, toen ik opeens een heesch wie...iet hoorde, net als jonge spreuwen doen, die om hun voedsel roepen. 't Geluid kwam uit een berk. Ik bleef onder de berk staan, en jawel, een keep huppelde heel gezellig van tak op tak, heelemaal niet schuw. Af en toe pikte hij eens tegen de tak, misschien om een knop of iets anders op te pikken en dan vloog hij weer verder. Uiterlijk had 't beest geen kenteekenen van ziekte of zoo iets, wel had hij een eenigszins afgesleten staartje. Ik ben lang genoeg blijven staan om vergissing buiten te sluiten. Zou die hier blijven broeden?

Amsterdam.

J. E. UYLINGS.

't Kan een ontvluchte of losgelaten keep van 't Amstelveld geweest zijn.

H.

Alpensalamander.

Heden hadden we een gelukje dat niet alle dagen ons te beurt zal vallen. In een plas in de buurt van Berg en Dal vingen we nl. drie salamanders. Deze beestjes zagen er als volgt uit:

Mannetje: lage kam (wit met zwart), blauwe zijden en effen oranje-rood onder borst en buik; wijfje: lage kam op den staart, ook wit en zwart, langs de zijden donkerder dan het mannetje. Ook hierbij zijn de buik en de borst oranje-rood, maar lichter dan bij het mannetje.

Daar dit alles overeenkomt met de beschrijving van de *Alpensalamander* in »Sloot en Plas«, gelooven wij dus drie van die dieren gevangen te hebben.

Wij melden u dit als antwoord op uw verzoek in bovengenoemd boek.

L. D'HAENS en

H. MULDER,

Leerl. der Rijkskweekschool.

Nijmegen.